

Прѣдстл.: Подеждимей! Васплѣ Ивановичъ, кого разбирате?

Подсжд. С. Миларовъ: Аристова.

— Друга една особа се спомѣнува — Гапка Георгиева Павлова. Коя е тя?

— Не си спомнямъ, коя е тя.

— За кждѣ замина, т. е. да ли е за това, дѣто казахте по-рано, че Мусевичъ замина за паря?

— Ако въ дневника не е ясно, отъ гдѣ ще помня? Тия сж работи отъ четири години, тѣй щото съвсѣмъ понятно ще бжде за всѣки сждѣ, не, не мож да си спомня.

Прокурора: Г-нъ Миларовъ, вий казахте, че не помните, да сте дали клѣтва, а въ дневника казвате, че не ще можете да се откажете отъ клѣтвата си. Слѣдователно излиза, че вий истина сте давали клѣтва.

Подсжд. Св. Миларовъ: Възможно е, но не помня.

— Г-нъ Миларовъ, и азъ бихъ така казалъ, непомня и възможно е, но вий трѣбва да потвърдите сега истина ли е това, което е написано въ дневника ви, че вий не можете да се откажете отъ клѣтвата си, или не?

— Думитѣ „далъ съмъ клѣтва“ то е фраза, то е *зарѣкъ*, а да е дадена клѣтва тържествено, такова нѣщо не помня, а тукъ термина си е такъвъ, който въ обаяковения говоръ не се примѣнява точно, както юридически може да се помисли, какво нѣщо е клѣтва.

— Г-нъ Миларовъ имате проектъ на вашата клѣтва и за живѣ и вѣренъ спомѣнъ за клѣтвата сте замѣсили кръвъ въ подписитѣ.

— Нѣмаше нужда отъ това, защото Миларовъ какъвто е, дай Боже да остане, самата му дума е клѣтва.

Прокурора: Г-нъ Миларовъ! Не си ли спомнѣте за Алексий Антовъ, кое е това лице?

Подсжд. Св. Миларовъ: Давамъ ви своята дума, че пакъ не си спомнямъ, това е единъ епизодъ, за който не мож да си спомня, кое е това лице и какво е. Името му само ми звѣнти въ ушиѣ.

— Много ли звѣнти?

— Ехъ, г-нъ прокуроре! Азъ ви казахъ и на дознанието, че много звѣнти, като познато име ми е, но абсолютно не помня, кое е това лице.